

Abstrakt práce

Práce analyzuje tři divadelní hry jednoho z nejvýznamnějších současných britských dramatiků Tima Crouche, a to: *My Arm* (2002), *An Oak Tree* (2005) a *The Author* (2009). Důraz je kladen na způsob, jakým Crouch užívá inovativní dramaturgii za účelem aktivizace publika. Přes rostoucí popularitu je divácká participace poměrně opomíjenou součástí divadelní vědy, a tak se práce věnuje také stručnému uvedení do problematiky včetně představení souvisejících konceptů a směrů (experimentální divadlo, In-yer-face divadlo). Hlavními předměty diskuze jsou publikum, především pak za použití teorie emancipovaného diváka (*The Emancipated Spectator*, 2008) Jacquesa Rancièra, dále koncept autosugesce, jehož autorem je Émile Coué. Stěžejním cílem práce je věnovat se konkrétním metodám, jak teoretickým, tak praktickým, jichž Crouch užívá tak, aby dosáhl aktivního, či přesněji aktivizovaného publika, a zároveň aby divácká participace byla opodstatněná. Crouch se ohrazuje proti divadlu, které užívá některých dramaturgických metod pouze s cílem šokovat publikum, ať už jde o zobrazení násilí nebo diváckou participaci ve své extrémní formě. Namísto toho nabízí divadlo, v němž představitost a autosugesce mají mnohem větší význam než komplikované rekvizity nebo přehnaně realistická podobnost mezi postavami a jejich představiteli. Toho dosahuje tak, že diváky i herce neustále podněcuje k tomu, aby byli aktivními spoluvůrci představení tím, že využívají vlastní představitosti pro to, aby si nejen vizualizovali jednotlivé scény, ale také si díky tomu vytvořili ke hře osobní vztah. Zapojení diváků se odehrává na mnoha rovinách, od použití náhodných předmětů poskytnutých obecnstvem a reprezentujících jednotlivé postavy (*My Arm*) až po vyvolání sympatií s hercem, jenž si neměl možnost předem přečíst scénář (*An Oak Tree*). Crouch ale následně ve své nejkontroverznější hře *The Author*, která silně vychází z britské tradice In-yer-face divadla, že takto zapojený divák musí také převzít část odpovědnosti za to, co se na scéně odehrává, a poukazuje tak na etiku a osobní odpovědnost, jež by se s fenoménem diváctví měla podle Crouche jít ruku v ruce.